

ה"ת 4422/08/20 - עלי אבו סבילה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ה"ת 4422-08-20 אבו סבילה נ' מדינת ישראל

15 אוקטובר
2020

לפני כבוד השופטת ליאת שמיר הירש
המבקש עלי אבו סבילה

נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

בשם המבקש - עו"ד גוונדשניידר - בהעדר

בשם המשיבה - עו"ד לירון דקל

החלטה

מבוא

1. בפני בקשה להשבת תפוס.

ביום 20.5.20 תפסה המשטרה רכב שמספרו 39000501 (להלן: "הרכב או התפוס") הרשום על שם המבקש.

כתב האישום

2. כנגד המבקש הוגש ביום 3.6.20 כתב אישום המייחס לו 4 עבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר, נהיגה ברכב שרישיונו פקע ונהיגה בקלות ראש.

עמוד 1

מהאישום הראשון עולה כי ביום 26.3.20 נתפס רכבו של המבקש, באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3, כשהוא נוסע במהירות **135 קמ"ש** במקום בו המהירות המותרת הנה 80 קמ"ש.

עוד יוחסה למבקש עבירה של נהיגה בקלות ראש.

מהאישום השני עולה כי ביום 11.4.20 נתפס רכבו של המבקש, באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3, כשהוא נוסע במהירות **159 קמ"ש** במקום בו המהירות המותרת הנה 80 קמ"ש.

עוד יוחסה למבקש עבירה של נהיגה בקלות ראש.

מהאישום השלישי עולה כי ביום 21.4.20 נתפס רכבו של המבקש, באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3, כשהוא נוסע במהירות **201 קמ"ש** במקום בו המהירות המותרת הנה 80 קמ"ש.

עוד יוחס למבקש עבירות של נהיגה בקלות ראש וברכב שתוקף רישונו פקע.

מהאישום הרביעי עולה כי ביום 24.4.20 נתפס רכבו של המבקש, באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3, כשהוא נוסע במהירות **169 קמ"ש** במקום בו המהירות המותרת הנה 80 קמ"ש.

עוד יוחס למבקש עבירות של נהיגה בקלות ראש וברכב שתוקף רישונו פקע.

טענות המבקש

3. טענות המבקש הוגשו בכתב ונשמעו בעל פה במעמד הדיון.

כעולה מבקשתו טוען המבקש כי תפיסת הרכב, בנסיבות המקרה, הנה אמצעי לא מידתי הפוגע באופן ממשי בזכויותיו הקנייניות. ב"כ המבקש ציין כי על בית המשפט לאזן בין זכות הקניין של המבקש ובין האינטרס הציבורי באשר לסכנה הנשקפת מהמבקש בנהיגתו.

ב"כ המבקש ציין כי, דרך כלל, לא נוקטת המדינה בהליך תפיסת הרכב, בעבירות המיוחסות למבקש, ולא ברור מהם הקריטריונים לפיהן פעלה המשיבה במקרה זה.

ב"כ המבקש הוסיף, כי בהנחה שתכלית תפיסת הרכב נעוצה בצורך מניעתי של ביצוע העבירות, אין הדבר מתיישב עם הסנקציה שהוטלה על המבקש, עת נפסל מלנהוג, סנקציה שיש בה כדי להשיג את אותה התכלית.

לבסוף ציין, כי ההליך בתיק עקרי צפוי להמשך זמן רב, באשר התיק צפוי להתנהל בנוגע לשאלת אמינות מצלמת א/3 ונקבע מועד לשמיעת ההוכחות.

ב"כ המבקש הפנה לפסיקה רלוונטית.

טענות המשיבה

4. ב"כ המשיבה טענה מנגד, כי מדובר במבקש שהוגש נגדו כתב אישום חמור המכיל לא פחות 4 עבירות מהירות, בסמיכות זמנים קצרה, חלקן מגיעות למהירות "קצה", שיש בהן כדי להעיד על סיכון ממשי למשתמשי הדרך.

ב"כ המשיבה ציינה כי העבירות שבכתב האישום מעידות על התנהגותו הרצידיוויסטית של המבקש, כפי העולה גם מעברו התעבורתי.

ב"כ המשיבה הפנתה אל סעיף 32 לפסד"פ כמקור הסמכות לתפיסת הרכב, וטענה כי נהיגה במהירות "קצה", בסמיכות זמנים כה קצרה בין עבירה אחת למשניה, מהווים נסיבה המצדיקה את תפיסת הרכב בו בוצעו העבירות.

ב"כ המשיבה הפנתה אל פסיקה התומכת בטיעוניה, לפיה טענה כי האינטרס הציבורי גובר על האינטרס הפרטי כלכלי של המבקש.

עוד, הפנתה לפסיקה המתייחסת למידתיות שבין שווי הרכב לגובה הקנס שיוטל על המבקש ופסיקה המתייחסת לצורך לעשות שימוש בתפיסת הרכב וחילוטו כאמצעי הרתעה.

מכל אלו ביקשה המשיבה לדחות הבקשה.

דין והכרעה

5. המשיבה תפסה את הרכב בהתאם לסמכותה לפי סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) תשכ"ט - 1969 לפיו:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו

חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש

ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע

עבירה או כאמצעי לביצועה".

במסגרת הדיון בבקשה הובא לעיוני תיק החקירה ומעיון בראיות המצויות בו שוכנעתי כי מתקיים יסוד סביר להניח כי בוצעו העבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום, באמצעות הרכב מושא הבקשה.

אומר, כי המדובר בראיות המסבכות, לכאורה, את המבקש בביצוע העבירות במספר הזדמנויות שונות ובסמיכות זמנים קרובה בין עבירה אחת לאחרת.

כחלק מהראיות שבתיק החקירה מצוי עותק רישיון הרכב ותע"צ משרד הרישוי, לפיהם המבקש הוא בעלי הרכב.

עוד מצויים בתיק חקירה, צילומי הרכב בעת ביצוע העבירות, כפי שצולם במצלמת א/3 ותע"צ לבדיקת תמרור במקום האכיפה. לתיק מצורפת תעודת הכיול למצלמת א/3 מאת מכון התקנים הישראלי ותע"צ הפעלה ותקינות יחידת קצה במערכת א/3.

עוד מצורפים פלטי נתוני תקשורת השייכים לטלפון נייד שמספרו 0523080487 הרלוונטיים למועדי ביצוע העבירות ומזכר ניתוח ממצאי נתוני התקשורת אותו ערך רפ"ק ערן דנינו.

מחקירתו תחת אזהרה של המבקש מיום 6.5.20 עולה כי המבקש מאשר שמספר הטלפון הנייד שברשותו הנו 0523080487, עוד אישר המבקש כי הרכב בבעלותו וציין כי בני משפחה נוספים משתמשים ברכב.

המבקש אישר כי בתמונות אותן מציג החוקר מצולם רכבו כמבצע העבירה.

בחקירתו מיום 20.5.20 מסר המבקש כי לגבי המועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות, בהן מתועד רכבו מבצע העבירות, אינו זוכר את מהירות הנסיעה בה נהג, ציין כי אינו בטוח כי הוא זה שנהג ברכב, אך מאשר כי הוא עובד בעיר שדרות, קרוב למיקום המצלמה.

תשובותיו של המבקש בחקירתו מעידות כי ישנה ראשית הודיה לנהיגתו ברכב בזמנים הרלוונטיים לעבירות.

כך למשל: המבקש ציין בחקירתו בעמ' 4 שורות 55-57:

"ש. עכשיו שהצגתי בפניך את כל העברות ואת מה שאספנו עליך, אתה רוצה להגיד למה נסעת בצורה כזאת ?

ת. אולי הייתי מתלהב אני לא יודע."

6. תפיסת הרכב לפי סעיף 32 לפסד"פ, מהווה אמצעי מניעתי ולא עונשי, אשר ראוי להפעילו באופן מידתי, נוכח הפגיעה בזכות הקניין של הטוען לזכות בתפוס, כאשר אותו טוען לזכות נהנה מחזקת החפות ומשטרם הורשע. על ביהמ"ש, לאור אלה, לבחון אפשרות השבת התפוס לבעל הזכות בתנאים אשר יפחיתו את הפגיעה בזכויותיו הקנייניות של זה מחד, אך תוך קיום אחר תכלית התפיסה, מאידך.

בעניינו של המבקש שבפניי לא מדובר באירוע יחיד של שימוש ברכב לצורך ביצוע העבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר, אלא, נראה כי מדובר 4 מקרים בהם תועד הרכב מבצע העבירות, בסמיכות זמנים קצרה ובמהירויות שחלקן הנן מהירויות "קצה" המסכנות באופן ממשי את ציבור משתמשי הדרך.

לא זו אף זו, לעבירות אלו נוספה עבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון רכב תקף.

המבקש, בעל ותק נהיגה קצר, נוהג משנת 2013, ולמרות זאת צבר לחובתו 8 הרשעת קודמות, בניהן 2 עבירות מהירות, משנת 2017, בגין אחת מהן אף נפסל למשך 60 יום. למבקש 3 תיקי מב"ד נוספים הקשורים בעבירות מהירות (ברירות משפט מיום 14.4.20, 1.4.20, 1.2.20)

7. ברי, כי המהירויות המיוחסות למבקש בכתב האישום יש בהן כדי להקים סיכון מוחשי לפגיעה בשלומם של משתמשי הדרך והן בעלות פוטנציאל ממשי לגרימת תאונות קשות.

לעניין זה ראה דבריו של כבוד השופט חבש **בע"פ 2698/08 מדינת ישראל נגד רפי טוהר**, בעניין נאשם שהורשע בעבירה של נהיגה במהירות 168 קמ"ש:

"מהירות מופרזת היא המתכון הבטוח לתאונות דרכים וככל שהמהירות גבוה יותר הסבירות שהתאונה תהיה קטלנית עולה במידה משמעותית".

דברים אלו מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר בנהג שלא נרתע מלשוב ולבצע העבירות, פעם אחר פעם, באופן המסכן את משתמשי הדרך ובסמיכות זמנים כה קצרה.

כך התייחס בית המשפט המחוזי בבאר שבע **בעפ"ת 36764-03-12** לנהיגה במהירות גבוהה המגיעה לכדי מהירות "קצה" (195 קמ"ש), בציינו כי מדובר בנהיגה במהירות דמיונית, אשר לא ניתן להגיע אליה בהיסח הדעת, אלא במודע, והיא מסכנת הן את נוסעי הרכב, והן את ציבור הנהגים ועוברי האורח במקום. בית המשפט המחוזי, באותו המקרה מציין, כי העובדה שהנאשם לא הרג איש בנהיגתו הפושעת, אינה מפחיתה מחומרת התנהגותו.

בעניינו מדובר במקבץ עבירות חמורות המיוחסות למבקש, תוך שימוש ברכב התפוס, כשכל אחת מהן חמורה בפני עצמה ובשילובן יחד חומרתן משמעותית אף יותר ויש בה כדי להצדיק קיום צורכי ההרתעה.

8. מעבר לכך, הצורך לנקוט באמצעים המוסדרים בחוק לתפיסת הרכב, נובע גם בשל התפשטות התופעה של נהיגה במהירויות גבוהות, תופעה שיש למגרה כליל על מנת להגן על שלום משתמשי הדרך, לרבות על ידי ענישה הולמת של מי שהוכח כי ביצע העבירות כאמור, ועל ידי נקיטת אמצעים על פי הדין לתפיסת כלי הרכב אשר שימש, לכאורה, לביצוע העבירות ובמטרה למנוע המשך ביצוען תוך קיום צורכי ההרתעה.

9. לא נעלמה מעיני העובדה שהמבקש נפסל עד לתום ההליכים במסגרת בקשה שהוגשה על יד המאשימה, אולם, לא שוכנעתי כי עצם פסילתו של המבקש מלנהוג, במקרה זה, יש בה כדי לאיין המסוכנות הנשקפת מהתנהגותו או כי מדובר באמצעי אשר מיותר השימוש בהוראות סעיף 32 לפסד"פ.

בעניין זה אציין כי הדבר אינו שונה ממקרה בו מגישה המדינה בקשה להטיל תנאים מגבילים על מבצע עבירה

(גם בעבירות דומות לאלו שבפני), שאז אם משתכנע בית המשפט בקיומן של ראיות לכאורה ועילת מסוכנות, מוטלים על מבצע העבירה תנאים מגבילים, שחלים עד לתום ההליכים, הכוללים דרך כלל, פסילת רישיון הנהיגה יחד עם הטלת ערבויות, הפקדה כספית, מעצר בית ולעיתים אף מעצר ממש.

החלטות אלו מלמדות כי אין בהטלת הפסילה כשלעצמה כדי למנוע הטלת רכיבים מגבילים נוספים.

מכך יש להבין כי לעיתים מספיק אמצעי מגביל אחד כדי למנוע ביצוע העבירה בעתיד, אולם, לעיתים נדרשים כמה אמצעים יחד, באופן שהם מחזקים האחד את השני.

(ראה החלטות בנושא: במ"ת 3677-04-13 מ"י נגד שביט לוי ובמ"ת 7168-04-20 מדינת ישראל נגד מריד)

במקרה שבפני, כשמדובר בנהיגה במהירות כה גבוהה, במספר הזדמנויות שונות ובסמיכות זמנים קצרה, סבורני כי יש להתאים את האמצעים נדרשים לאמור, כשאין האחד גורע מהשני ושילובם יחד יש בו כדי להשיג המטרה הקשורה באינטרס הציבורי.

חיזוק לדברים ניתן למצוא בדבריו של כבוד השפוט סולברג, ברע"פ 5250/12 מוחמד אבו גוידר נגד מדינת ישראל:

" נהיגתו במהירות של 195 קמ"ש (מהירות "קצה" בגימטריא) מלמדת על טרופ הדעת. ישוב

הדעת יבוא לו, למבקש, יש לקוות, במהלך ישיבה של 4 חודשים מאחורי סורג ובריח. אין זו

דרך השגרה, להורות על כליאתם של עברייני תעבורה, כשבפועל לא נגרם נזק לרכוש ולא

פגיעה בגוף, אבל בכגון דא עלינו להקדים תרופה למכה. המהירות, הסכנה, העבר

התעבורתי,

אי-לקיחת האחריות, מחייבים ענישה משולבת וקשה, בדיוק כזו שננקטה כלפי המבקש:

כליאה ושלילת רישיון נהיגה כאמור, גם אם עונש מאסר בכגון דא הוא נדיר, כבר היו דברים

מעולם (ראו למשל: פ"ל 5066-10-10 מדינת ישראל נ' ויצמן (ניתן ביום 19.3.2012)).

לא נס ליחם של דברי הנשיא (כתארו אז) מ' שמגר: "התיזה לפיה כאילו אין גוזרים עונש מאסר בשל עבירות של מהירות מופרזת, אינה מעוגנת במציאות אף אינה יכולה לנבוע מן הרצוי. העונש נמדד על פי נסיבות העניין, אופייה של העבירה ועברו של הנאשם ונסיבותיו האישיות וכאשר שקילתם של אלה מצדיקה זאת, מן הנכון להטיל גם מאסר בשל עבירה של מהירות מופרזת ואין כל הצדקה לאבחן ביו עבירה זו לבין עבירה אחרת"

(ר"ע 99/86 חבשי נ' מדינת ישראל (18.3.1986)). יראו עברייני התנועה וייראו, כי

נהיגה במהירות-קצה, יכולה להביאם אל מאחורי סורג ובריח; לא רק לאחר שיהרגו אדם,

אלא

גם קודם לכן."

ובמשקל הדברים של בית המשפט העליון, אומר כי על אף שיתכן שעד לעת הזו בקשות לתפיסת רכב בגין עבירות מהירות, לא נראו בנוף המשפטי באופן תדיר, אם בכלל, הגיע העת לעגן במציאות את הרצוי והנדרש מבלי לאבחן בין עבירות תעבורה ועבירות פליליות אחרות.

מ"ת 27420-10-11 מדינת ישראל נגד רביע, מפי כבוד השפוט רון שפירא.

"לעיתיםנוטה החבר ואף נוטיםבתי המשפט לעשותאבחנהביןעבירותתעבורהוביןעבירותפליליות. לטעמי, וככלשהדברנוגעלמסוכנות, איןמקוםלאבחנהזו.מדוברבעבריינותלכלדברועניין, עבריינותהמסכנתאתחייציבור, שלומוורכשו.למרבההצערמלמדתהסטטיסטיקהכיתוצאהמהעבריינותבדרכיםנפגעויותרבניאדם מכלעבריינותאחרת. כרגמישלהסתכלעלהענייןשבפני. אדםהיוצאלכביששהואנתוןתחתהשפעתאלכוהול, וגםאםאינובדרגהשלשכרותמוחלטת, הואאדםשבוחרמרצונוהחופשילסכןאתחייציבור. כאשרמדוברבתופעהחוזרת, כךלכאורה, ישלאותאדתדרגתמסוכנותושלעבריינותהנועהלשלוםהציבורבמדרגהסיכוןהגבוההביותר,כמישהיהכ פצצהמתקתקת."

10. **אומר בנוסף**, כי כאשר מדובר במבקש שנהג, לכאורה, במהירות המגיעה לכדי 201 קמ"ש במקום בו מותר המהירות המרבית המותרת הנה 80 קמ"ש וכעבור שלושה ימים בלבד, נתפס שוב נוהג, לכאורה, במהירות המגיעה לכדי 169 קמ"ש, ברור כי היה מודע למעשיו ולא היה צורך ל"הזהירו" מפני חומרת המעשה וההשלכות אשר עלולות להיגרם כתוצאה מנהיגה פרועה זו.

חזקה כי המבקש היה מודע לאופי הסיכון שבמעשיו ואף על פי כן בחר לשוב ולבצע המעשים במועד נוסף, כך פעם אחר פעם וכמפורט בכתב האישום.

11. מכל אלו מסקנתי היא כי האינטרס הציבורי בדבר השמירה על שלום הציבור, גובר על האינטרס הפרטי של המבקש בהשבת התפוס לידיו. המבקש לימד על עצמו, על רקע נסיבות כתב האישום ועברו, כמי שמזלזל בחוק ומעדיף את טובתו על פני האינטרס הציבורי.

12. התיק העיקרי נקבע לשמיעת ראיות התביעה לחודש אוקטובר ובשלב זה לא ניתן לצפות את קצב התקדמותו, ובוודאי לא באופן שיש בו כדי להשפיע על ההחלטה שבפני. יחד עם זאת, עומדת לרשות המבקש הזכות לשוב ולפנות אל בית המשפט בנושא הבקשה, אם יעלה הצורך ובהתאם להימשכות ההליכים.

סוף דבר:

13. לאור על האמור, שוכנעתי כי במקרה זה המסוכנות הנשקפת מהמבקש יש בה כדי לקיים אחר צורכי התפיסה, שעניינם מניעת ביצוע עבירות נוספות, הרתעה ואפשרות חילוט התפוס, במידה והמבקש יורשע בדין.

14. למבקש עומדת הזכות לשוב ולפנות אל בית המשפט בעניין הבקשה באם יעלה הצורך ובהתאם להימשכות ההליכים.

מכל אלו אני דוחה את הבקשה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ז תשרי תשפ"א, 15/10/2020 במעמד הנוכחים.

ליאת שמיר הירש, שופטת

ב"כ המשיבה:

אבקש לציין לפני בית המשפט כי לבקשת בית המשפט הגיש המבקש הגיש ביום 30.9.2020 הודעה כי אינו מתנגד כי מותב זה אשר דן בתיק העיקרי ידון גם בבקשה, יחד עם זאת ביום 1.10.2020 שינה את דעתו והגיש בקשה מתוקנת לפיה מבקש להעביר את הדיון בתיק העיקרי למותב אחר.

עמדת המאשימה לעניין זה הינה השארת ההחלטה לשיקול דעת בית המשפט.

החלטה

1. תיק החקירה מוחזר למאשימה.

2. לענין הודעת ב"כ המבקש - ההחלטה נכתבה לאחר שהועברה הסכמתו לדיון בבקשה על אף שמיעת התיק העיקרי בפני מותב זה.

משניתנה החלטה ובית משפט זה נחשף לראיות באופן מעמיק, מקבלת את בקשתו אני את בקשתו של המבקש ומורה על פסילתי מלדון בתיק העיקרי הקשור בבקשה זו.

המזכירות תעביר עותק פרוטוקול זה אל עו"ד אלון גוונדשניידר.

המזכירות תעביר התיק אל סגנית הנשיא כב' השופטת נועה חקלאי לצורך ניתובו למותב אחר.

ניתנה והודעה היום כ"ז תשרי תשפ"א, 15/10/2020 במעמד הנוכחים.

ליאת שמיר הירש, שופטת

הוקלדעלידירוניהנרקיס